

ANNA BRIGHT

Selahn

—
Nechcená
nevesta

COOL
BOO

Selah

nechcená nevesta

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Anna Bright
Selah – nechcená nevesta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

Anna Bright

Selah

Nechcená
nevesta

Z angličtiny preložila Jana Petrikovičová

COO
BOO

*Pre Wadea, ktorý ma naučil dýchať.
Si mojou pevnou pôdou pod nohami.*

Il estoit une fois un Gentil-homme qui épousa en secondes nopces une femme, la plus haütaine et la plus fiere qu'on eut jamais veüe. . . Le Mari avoit de son costé une jeune fille, mais d'une douceur et d'une bonté sans exemple, elle tenoit cela de sa Mere, qui estoit la meilleure personne du monde.

Cendrillon; ou, La Petite Pantoufle de Verre

Kde bolo, tam bolo, žil raz jeden šľachtic. Keď ovdovel, oženil sa druhý raz s náramne nadutou a pyšnou ženou... A ten muž mal po prvej žene dcérku – milú a dobrú, že jej široko-ďaleko nebolo páru. Dobrotu zdedila po matke, najlepšom stvorení, aké kedy nosila zem.

Popoluška; alebo Sklenená črievička

1

POTOMAC: STROMOVÁ SIEŇ

Kde bolo, tam bolo sa zvyčajne začína za noci, ako bola táto.

Plamene sviečok sa mihali na stromoch, ktoré vyrastali z mramorovej podlahy Stromovej siene a osvetľovali tváre ľudí zabávajúcich sa pod nimi, a girlandy zo sklenených črepín sa ligotali v husto poprepletaných konároch. Srdce sa mi trepotalo v hrudí sťa uväznený kolibrík.

Ukryla som sa za starý dub obrastený brečtanom, aby som aspoň na chvíľu unikla pred hudbou a masou ľudí. Dávala som si pritom pozor, aby som nestúpila do medzery medzi okrajom výrezu v mramorovej podlahe a kmeňom stromu.

Ten príbeh sa však nezačal dnes večer, ale oveľa skôr. Petra som totiž milovala odjakživa, aj keď som mu to nikdy nepovedala. Dnes večer sa však všetko zmení – dnes večer sa začne nová kapitola v mojom živote. Dnes večer zožnem to, čo som kedysi dávno zasiala a s láskou uchovávala takmer polovicu svojho života.

Dnes v noci budem usínať s prsteňom na ruke a jasnou budúcnosťou pred sebou, veriac príslubu, že zajtra, pozajtra i popozajtra nadídú šťastné dni, presne také, aké milujem. Pripravená splniť svoj záväzok voči Potomacu a postaviť sa na jeho čelo s niekým silným a spoľahlivým po svojom boku. Len čo Peter povie svoje áno.

Chvejúcimi sa prstami som odtrhla uvoľnenú halúzku brečtanu, stočila ju do venčeka, ktorý som si pripla na kučeravé vlasy zopnuté do chvosta.

Dnes večer, šepkalo moje srdce. Dnes večer sa zasnúbiš.

Stačilo, aby som na to pomyslela, a cítila som, ako sa mi zrýchľuje dych a podlamujú kolená.

Príbeh o tom, ako som sa narodila, mi mamička rozprávala snáď tisíckrát. V tú noc, keď som prišla na svet, sa prechádzala pod stromami v Stromovej sieni a úpenlivo ma prosila, aby som opustila bezpečie jej maternice a konečne zavítala na tento svet.

Mamička zvykla vravievať, že svet je bláznivé, úžasné a čarovné miesto. S uboleným chrbtom a opuchnutými členkami sa prechádzala húštinou stromov ukrytých pod kupolou mramorového chrámu a svojmu brušku, v ktorom som bola ja, pošepky rozprávala krásne príbehy, akoby ma nimi chcela presvedčiť, že už je čas.

Napríklad rozprávku o Kráske a zvierati, o dievčine, ktorá sa bez váhania vrhla v ústrety nebezpečenstvu, aby zachránila svojho otca. Príbeh o dievčati, ktoré sa k preoblečenej zázračnej víle správalo milo a tá sa mu odvdáčila; odvtedy mu vždy, keď prehovorilo, z úst padali kvety a perly.

V priebehu nasledujúcich rokov mi mama tieto i mnohé ďalšie príbehy rozpovedala nespočetne veľakrát, keď sme spoločne sedeli vonku v tieni stromov alebo v príjemnom chládku tejto siene.

Tak veľmi som si priała, aby tu dnes večer bola so mnou a na vlastné oči videla, čo sa stane.

Stovky párov s podobným venčekom vo vlasoch, ako som mala ja, odeté v nádherných šatách, tancovali pod Veľkým stromom v strede siene. Stovky ďalších sa prepletali pomedzi drieny zahalené svadobným závojom bielych kvetov, či vodné briezky, ktorých olupujúca sa kôra pripomínala starý papier. Tu a tam som zazrela ľudí, ktorých som poznala. Návrhárka, čo mi šila slávnostnú róbu, tancovala so svojím manželom, zámožným farmárom, a vyzerala nádherne. Na sebe mala šaty z bledoružového hodvábu, ktorý v kontraste s jej žiarivou tmavou pokožkou pôsobil, akoby bola odetá v ružových lupeňoch. Neďaleko mňa stál hlúčik smejúci a zabávajúci sa chlapcov a dievčat, ktorých som poznala zo

školy. Tváre mali zrumenené od tanca. Na kraji miestnosti stáli pod vrbou ockovi lekári doktor Gold a doktor Pugh a o niečom debatovali. O čom, to som však nepočula.

Zhlboka som sa nadýchla, zovrela v dlani ruženec, ktorý som mala vo vrecku, a vykročila som za ostatnými.

Všade vôkol mňa toľko ľudí – a ja vrazím práve doňho. Do Petra.

To, že v obrovskom dave natrafím zrovna naňho, mi zrejme bolo súdené. Tak ako všetko ostatné, čo sa týkalo nás dvoch.

Keď Peter znovunadobudol rovnováhu, nervózne sa pousmial, napravil si vavrínovú korunu na čiernych kučeravých vlasoch a dlaňami si uhladil oblek. „Ahoj, Selah. Vyzeráš dobre.“

O ňom sa také niečo povedať nedalo. Hladká, jemná hnedá pokožka mu v svetle sviečok nádherne žiarila, v tvídovom obleku voňal po jari a vyzeral tak úžasne, že som mala problém pozrieť sa mu do očí. Každúcky nerv som mala napätý na prasknutie a musela som sa premáhať, aby som hneď neutiekla.

Odkedy ocko pred dvomi týždňami verejne ohlásil naše zasnúbenie, nemali sme príležitosť spolu hovoriť. Keď sme sa aj náhodou stretli, predstierala som, že mám veľa práce, že práve riešim niečo veľmi dôležité, skrátka že naňho nemám čas.

Nikdy som nedokázala Petrovi priamo do očí povedať, čo k nemu cítim.

Peter Janesley. Uraštený černocho, vysoký cez 180 centimetrov, kučeravé vlasy, ostro rezaný nos, plné pery. Keď býval zamyslený, zľahka hrbil plecica. Mal bledohnedé oči po otcovi a jemné, nežné ruky po mame. Peter, chlapec, ktorý vynikal v matematike i v športe a nikdy by mu nenapadlo to skrývať. Dokázal sa kamarátiť s každým a nikdy nedopustil, aby sa niekto v jeho prítomnosti cítil menejcenný. Keď som mala štrnásť, chodila som sa k jeho mame učiť, ako sa štepia ruže, len preto, aby som mala zámienku ísť k nim domov. Jedného dňa po vyučovaní v deň, keď ma rádovala sestra Elizabeth na hodine matematiky pokarhala tak prísne, že som

sa nad testom z algebry rozplakala, mi u nich doma v kuchyni vysvetľoval látku tak dlho, kým som nevypočítala správne všetky zadania, ktoré som mala v písomke zle.

„Super!“ zvolal napokon natešene. „Vedel som, že to zvládneš.“ Poklepkal prstom po príkladoch a na tvári so širokými lícnymi kosťami sa mu zjavil úsmev od ucha k uchu. Mala som čo robiť, aby som sa príliš nečervenala.

Peter bol múdry, seriózny a veľmi milý chalan. Keď sme sa doučili, odkrojil sebe i mne kus koláča a asi polhodinku sme sedeli so skríženými nohami proti sebe na terase a vôkol nás padal súmrak. Fasáda domu Janesleyovcov sa pomaly ponárala do tmy, kríčkové ruže a begónie sa zľahka obtierali o kovové zábradlie, cikády bzučali.

V jednej chvíli sa mi podarilo Petra rozosmiať. Prudko sa zaklonil, dlane s nádhernými štíhlymi prstami mu z výšky dopadli na kolená, smejúce sa ústa odhalili dokonalú štrbinku medzi prednými zubami a mňa premkla túžba polapiť ten okamih a uzamknúť ho v sklenom pohári šťa svetlušku.

Odvtedy sme boli kamaráti a ja som si naše priateľstvo cenila ako vzácnu trofej. Keď som napísala test z algebry na plný počet bodov, pristúpil ku mne, pred všetkými ma objal a rukou mi postrapatil vlasy. „Vedel som, že to dokážeš,“ povedal a mieriac na mňa ukazovák pomaly ustupoval, lebo sa ponáhlal na ďalšiu hodinu.

To, čo som k nemu cítila, bol súhrn desiatok a desiatok takýchto okamihov. Snívala som o tom, že kdesi v diaľke vyrastie jedného dňa môj vysnený zámok, a v predstavách som postupne kládla kameň ku kameňu, až sa na horizonte začali vynárať jeho reálne tvary.

A teraz tu stál, priamo predo mnou.

„Peter!“ vyhrkla som. „Ach... ďakujem. Aj ty vyzeráš dobre,“ dodala som. Nervózne sa zasmial a zasunul si ruky do zadných vreciek nohavíc. Látka saka sa mu na pleciah napla. „Ako sa cítiš?“

„Fajn. Ujde to.“ Vzápätí sa opýtal: „A ty?“

„V pohode,“ odvetila som.

Mala som pocit, že ak to poviem dostatočne presvedčivo, uverím, že sa netrasiem ako osika.

Chcela som mu všetko povedať, hneď v tej chvíli – vychrliť naňho, čo si myslím, čo cítim, vysvetliť mu, prečo sa to všetko musel dozvedieť od našich rodičov a nie odo mňa. Túžila som zazrieť v jeho očiach ten záblesk zvyčajnej sebaistoty. Neviem prečo, no nedokázala som to.

Neskôr, povedala som si v duchu. Až budeme spolu sami, až pominie tento verejný cirkus. Potom sa v pokoji porozprávame. Potom si konečne povieme pravdu a pred sebou budeme mať celú budúcnosť.

Hudba stíchla a dvere Stromovej siene sa prudko otvorili. „Skôr ako sa to začne, musím nájsť rodičov,“ povedal Peter potichu a nadvihol obočie, akoby ma žiadal o dovoľenie. Kývla som hlavou, usmiala som sa naňho a on sa vzdialil.

Už čoskoro budeme mať pre seba toľko času, koľko len budeme chcieť.

2

„Jeho milosť Jeremiáš, senešal Potomacu,“ ohlásil ceremoniár, „a jeho veľactená manželka Alessandra!“ Dav zašumel a rozostúpil sa, aby mohol ocko s mojou nevlastnou mamou prejsť k Veľkému stromu.

Tak a je tu. Moja macocha, ktorá je pre mňa ako vrece, čo mi prehodili cez hlavu, či obruč, ktorá ma zvierá okolo drieku; ona je totiž všetkým iným, len nie mojou poručníčkou či ochrankyňou.

Ocko sa s ňou oženil krátko po tom, ako mamička zomrela. A keď ste sa na ňu pozreli, hneď vám bolo jasné prečo.

Husté čierne vlasy a mihalnice ostro kontrastujúce s dokonalou bielou rúbou, líčne kosti, sánka a zápästia, ostro sa črtajúce pod zlatistou pokožkou aj napriek zreteľnej línii zaguľacujúceho sa brucha.

V piatom mesiaci tehotenstva doslova žiarila. A môj otec vedľa nej sa priam strácal.

Zakalený pohľad, ovisnuté vačky pod očami, čierny oblek, ktorý na ňom visel. Zahryzla som si do pery a usilovala sa rozpamätať, kedy tak veľmi schudol.

A tak ako veľakrát predtým, i teraz mi zišlo na um, čo si asi tak myslí Peter a celý dvor pri pohľade na môjho otca, prípadne nás dvoch s otcom, po boku Alessandry. Moja macocha; dokonalý, ľadový stredobod celej miestnosti.

Viem, že sa nepatrí takto sa vyjadrovať o svojej rodine. Moja krstná mama, rádová sestra v Kostole svätého Krištofa ma za to vždy karhala.

Radšej sa pomodli Zdravas, milé dieťa, a popros Pannu Máriu, aby ti pomohla opäť sa navrátiť na správnu cestu.

Od prvej chvíle som mala jasno v tom, ako ma Alessandra vníma. Veľmi jasne mi to dala totiž najavo už vo chvíli, keď sme sa po prvý raz stretli.

Keď ocko s macochou prišli až do stredu sály, zhlboka som sa nadýchla a vystúpila som spoza duba. Cítila som, ako sa pohľady všetkých v sále na krátky čas upreli na mňa. Pregelgla som a skrížila si ruky na prsiach.

„Krajanía,“ zanôtila Alessandra s vážnym výrazom na dokonalej tvári. „Ženy Potomacu, vitajte v Stromovej sieni! Prajem vám krásny Sviatok stromov! Tešíme sa, že ste ho tak ako každú jar prišli osláviť s nami. Spoločne...“ zvolala k zhromaždenému davu, „... si pripomínáme svoje korene!“

„Spoločne!“ zahučal dav, „... rastieme do výšky.“ To zvolanie som pocítila na chrbte sťa jemný poryv vánku v korunách stromov.

Alessandra sa doširoka usmiala. „Tak ako každý rok si i ja a váš senešal uctíme starý zvyk. Lúče zapadajúceho slnka dopadnú dnes večer na tisícku mladých stromčekov, ktoré sme zasadili v juhovýchodnej štvrti na druhom brehu rieky Anacostia.“

Zovrela som ruky v pästí, až sa mi nechty zarezali do dlaní, a snažila som sa predstaviť si macochu, ako v novučičkej róbe s diamantovým náramkom na ruke prehadzuje lopatou hlinu.

Vyzerala nádherne. No od senešala a jeho rodiny sa očakávalo, že budú žiť skromne – že si vezmú len to, čo naozaj potrebujú, že im i ostatným v Stromovej sieni vystačia obecné polia, ktoré prinášajú obživu všetkým obyvateľov, i tým najchudobnejším.

Snažila som sa nemyslieť na to, že pri Alessandrinom extravagantnom životnom štýle nebudeme mať čoskoro obecné polia čím obsiať.

„Jar je srdcom našej nádeje.“ Alessandra si pritlačila obe ruky k hrudi. „Pred mnohými a mnohými rokmi práve v Sviatok stromov prišla

z Anglandu správa o našej nezávislosti. Preto sme sa tu dnes zišli, aby sme oslávili život v mieri, ktorý si nadovšetko vážime, ako aj spoločnú prácu pre blaho a prosperitu Potomacu.“

Tuho som zovrela pery. Členov Smenu som síce nevidela, no bolo mi jasné, kto má tento jej prejav na svedomí. S najväčšou pravdepodobnosťou tajomník Moreau, aj keď tajomník Allen zrejme tiež prispel svojou mierou. Pri frázach typu *život v mieri, ktorý si nadovšetko vážime*, sa mi zovrel žalúdok.

V našej malej krajine zvanej Potomac panoval mier, no zrejme len vďaka tomu, že bývalí kolonizátori spoza Atlantiku sa stiahli späť za oceán a vzdali sa nás, pretože okupovanie Potomacu bolo pre nich príliš nákladné a prinášalo im len veľmi málo úžitku.

Naše oslobodenie spočívalo v tom, že sa nás jednoducho zbavili, pretože sme im už nemali čo ponúknuť. Nešlo o nastolenie mieru, skôr o našu izoláciu. Moc prevzali tí, čo zostali; typický postup pre malé kráľovstvá, nevelké územné celky či kmene na tomto kontinente.

„A preto vás dnes vítame v Stromovej sieni. Aby sme si spoločne pripili na budúcnosť.“ Alessandra si zľahka položila dľaň na brucho. „Vítam vás všetkých a prajem vám krásny Sviatok stromov!“

Ozval sa búrlivý potlesk. „Čo myslíš, bude to chlapček alebo dievčatko?“ opýtala sa pani predou mnou ženy stojacej vedľa seba. Tá sa len pousmiala a pokrútila hlavou na znak, že nevie.

Prekvapene som zažmurkala. Alessandra vôbec nespomenula moje zásnuby.

Ocko odrazu spravil krok vpred a všetci stíchli.

„Krásny Sviatok stromov vám všetkým!“ povedal a chabo sa pousmial. Ruka, čo mu visela pri tele, sa mu chvela. „Ďakujem vám, že ste prišli.“ Nervózne som preglgla a sklopila zrak.

Nechcela som sa pozeráť na to, ako ľudia naťahujú krky v snahe zachytiť jeho slová. Ako sa pozerajú na jeho vychudnutú postavu a zoslabnuté údy, trasúce sa ako lístie vo vetre.

Nevládala som sa pozeráť na to, ako naňho ostatní zízajú. Môj otec mal len niečo cez štyridsať, no vyzeral ako vetčný stavec, ktorého ledva počuť.

V duchu som túžila, aby vedľa mňa stál Peter. Aby som konečne vedela, na čom som, aby už všetko bolo čierne na bielom a definitívne.

Vtom ocko hlasom praskajúcim ako vyschnutý starý dub povedal, aby predstúpila *Selah*, budúca senešalka *Potomacu*, a mňa zachvátila panika. Nebola som ešte pripravená. Zatúžila som prešmyknúť sa pomedzi stro- my a ukryť sa niekde pred jeho odpoveďou a čakajúcim dvorom.

No namiesto toho som len spustila ruky, ktoré som mala dosiaľ skríže- né na prsiach, a vykročila som k Veľkému stromu. Pred zrakmi zhromaž- deného davu som si pripadala ako nahá.

Všetci vedeli, čo bude nasledovať.

Pohľadom som neprítomne kĺzala po tvárach ľudí a moje oči sa zúfalo snažili nájsť Petra.

Vedela, som, že sa budem cítiť oveľa silnejšia, keď bude stáť po mojom boku.

Konečne som ho zazrela na kraji davu a mala som čo robiť, aby som k nemu nevystrela ruku. Peter sa však na mňa ani len nepozrel.

Uprene hľadel dole na svoje tuho prepletené prsty.

Cítila som, ako sa mi zrýchľuje pulz.

„Kapitán Matthew Janesley, v mene svojej dcéry *Selah*, budúcej senešalky, som vášmu synovi poslal ponuku na sobáš,“ prehovoril ocko. „Aká je Petrova odpoveď?“

Ticho, ktoré zavládlo medzi položenou otázkou a následnou odpoveďou, viselo v povetrí sťa hustý dym. Cítila som, ako ma štípe v plú- cach.

Hypnotizovala som Petra, nech sa na mňa pozrie. Vedela som, že v jeho očiach by som si hneď prečítala odpoveď. No skôr, ako sa stihol jeho pohľad stretnúť s mojím, pozrel sa opäť inam.

Áno, modlila som sa v duchu a tak tuho som si žmolila prsty, až som sa bála, že sa mi polámu ako suché halúzky. *Povedz áno.*

Kapitán Janesley sa najskôr pozrel do svojich veľkých dlaní, potom nadol na svoje nohy. Pozeral sa všade inde, len nie na môjho otca. Alebo na mňa. „Nie, veľavážený senešal. Peter si dovoľuje vašu ponuku na sobáš úctivo neprijat’.“

3

Neovládla som sa.

„Čo?!“ To slovko mi vykĺzlo spomedzi pier celkom nečujne ako tichý vzdych. No v hrobovom tichu, ktoré v sieni panovalo, začuli ten bolestný ston úplne všetci.

Bolo mi jedno, že na mňa hľadí celá sála. Nedokázala som odtrhnúť pohľad od Petra. Miestnosťou sa niesol silnejúci šepot, ako keď sa variaca voda prelieva ponad okraj hrnca. Ja som však vnímala len tlkot svojho nešťastného srdca a vlastné poníženie.

Stála som tam pred zrakmi všetkých a cítila sa celkom obnažená.

Nikdy mi na nikom tak nezáležalo ako na Petrovi. Bol mojou prvou a jedinou voľbou.

No Peter si ma nevybral.

Poznal ma – boli sme priatelia –, ale nechcel ma. A odmietol ma pred zrakom celého Potomacu.

Už sa nikdy nedozviem, na čo myslel vo chvíli, keď som tam stála so svojou rodinou.

Otočila som sa k ockovi; nevedela som, čo mám robiť. Ten kĺzal pohľadom z Petra na mňa a späť, na unavenej tvári sa mu zračil zmätok a sklamanie.

Stislo mi srdce. Toto si ocko nezaslúžil. Kvôli mne má o problém viac, a práve teraz, keď to najmenej potrebuje. Ako som sa len mohla dopustiť takej obrovskej chyby?

V mojich predstavách povedal Peter zakaždým áno. A ocko bol radosťou celý bez seba. Mňa pobozkal a Petra tuho objal, privítal ho do rodiny a na tvári sa mu zračil úsmev ako za starých čias.

Toto som však nečakala. Nepredstavovala som si, čo bude nasledovať, ak ma Peter odmietne.

Otec ma uprene pozoroval a mlčky sa ma pýtal pohľadom, čo má teraz robiť. Zľahka som pokrútila hlavou a nepatrne pokrčila plecami.

„Dobre teda,“ dostal zo seba napokon. Potom si odkašľal a zmlkol.

Zvyšok slávnosti mi splynul do jednej jedinej rozmazanej šmuhy. Počas večere som sedela vedľa svojich budúcich ex-svokrovcov, prepadávala som sa od hanby a pripadala si ako papierová bábka, ako dieťa, ktoré práve prišlo o všetky svoje ilúzie a sny.

Nedokázala som znieť ľútosť, s akou sa na mňa Peter pozeral.

V duchu som sa zaprisahala, že po zverejnení našich zásnub, keď si budeme konečne obaja načistom, sa s ním porozprávam. No nečakala som, že to dopadne takto.

Napätá atmosféra počas slávnostnej večere bola výsmechom tých nádherných chvíľ, ktoré som si vysnívala. A bál, ktorý nasledoval, sa zmenil na frašku. Peter sa tešil všeobecnej obľube a jeho rodičia boli ctihodnými občanmi. Otec, armádny kapitán, mama, veľmi zručná kvetinárka.

Snažila som sa byť statočná.

Vedela som, že všetci horia zvedavosťou, ako sa zachovám.

Sedeli sme pri stole vedľa seba, neschopní slov. Ja som sa zo seba nedostala ani jedno; on sa zmohol na tri.

Prepáč mi to, poprosil ma pošepky i pohľadom.

Bola som blázon, že som si vybrala jeho.

Nikdy som sa neodvážila povedať Petrovi, čo k nemu cítim, bála som sa, ako zareaguje. Opýtať sa ho, či si ma vezme za ženu oficiálnou cestou, mi pripadalo akési bezpečnejšie.

Vôbec som si neuvedomila, že verejné odmietnutie bude oveľa bolestnejšie.

Od čoho závisí, či jeden človek bude chcieť toho druhého? premýšľala som v duchu.

Ja som vedela, prečo chcem Petra. Tak dlho som dumala nad tým, či mu nie som ľahostajná, tak dlho som živila v sebe nádej, že raz bude môj, až som si zrazu nedokázala predstaviť, že by to mohlo byť inak.

Teraz ma zaujímalo už len jediné; čo vedie človeka, ktorému niekto ponúka svoje srdce na dlani, aby povedal *Nie, nie, ďakujem, nemám záujem*.

Priepasť, ktorá medzi nami odrazu vznikla, ma desila.

Myslela som si, že mu rozumiem. Myslela som si, že sme priatelia, že sa ho môžem na čokoľvek opýtať. Jeho odmietnutie mi však vzalo reč. Nedokázala som mu položiť jedinú otázku.

Ten chlapec vedľa mňa bol odrazu celkom cudzí človek.

„Škoda, že si mi to nepovedal, keď sme boli sami,“ zašepkala som s pohľadom upretým na topánky.

Peter pokrčil plecami a bezradne sa na mňa pozrel. „Problém je, že my dvaja nikdy nie sme sami, Selah.“

Tie slová ma zaboľeli.

Nielenže mi pripomenuli, že som sa mu posledné týždne vyhýbala; pochopila som tiež, že ho moja ponuka na sobáš totálne zaskočila. Veľmi som dúfala, že na moju žiadosť o ruku odpovie kladne, aj keď som nemala odvahu vysloviť ju ja sama. No on s takým niečím vôbec nepočítal. Kým ja som o ňom po celý ten čas snívala vo svojich predstavách, on na mňa ani nepomyslel.

A možné je i to, že som ho nikdy nepoznala tak dobre, ako som si myslela. Falošná nádej zatienila ozajstnú pravdu a vrúcne predstavy realitu.

Sklopila som zrak, aby som sa vyhla jeho zmätenému pohľadu, a uchovala si posledné ilúzie o mužovi, ktorého som zbožňovala. Jeho

zhrbené plecía. Jemné krivky ucha pod vavrínovým vencom. Jeho ruky, čisté a štíhle s bledými hánkami, ukrývajúce nepokoj pod tmavou pokožkou.

Nikdy sa ich nebudem dotýkať. A ony sa nebudú dotýkať mňa.

Peter vstal a pobral sa preč. Hľadela som za ním, ako mizne medzi stromami.

Vtedy sa ku mne nahol ocko. Otočil ku mne svoju vyzíabnutú, unavenú tvár, nežne na mňa pozrel a chytil ma za ruku.

Uprostred vlhkej zelenej siene plnej hostí som sa nemohla len tak vypariť, no ako plynul čas a dohárali knôty sviečok na stromoch, ľudia sa oddali zábave a na mňa akoby pozabudli. Otec mi stisol ruku: „Je mi to naozaj ľúto, dievčatko moje.“

Príbeh o tom, ako sa moji rodičia do seba zalúbili, som poznala naspamäť. Moji starí rodičia neboli vôbec nadšení, keď si bohatá princezná zo Savannah, ktorú pozvali na návštevu, priviedla ako spoločníčku mníšku s podrezaným jazykom. A tá mníška sa neskôr stala mojou kmotrou. Volala sa Althea a raz mi povedala, že ocko sa do dievčaťa zo Savannah zamiloval vo chvíli, keď sa na naňho prvýkrát usmialo.

Mamička bola pre otca pevnou pôdou pod nohami a on bol pre ňu šírym nebom. Ktovie, či aj ja budem raz pre niekoho toľko znamenať.

Ja naivná som si myslela, že tým niekým bude Peter.

„Je problém vo mne?“ opýtala som sa ocka po chvíli.

„Ach, zlatko,“ vzdychol, položil mi ruky na plecía a uprel na mňa vážny pohľad. „Ako ti také niečo mohlo zísť na um? Si úžasná taká, aká si. A to je nič v porovnaní s tým, aká budeš o pár rokov.“

Pritiahol si ma k sebe a tuho ma objal. Tak veľmi som túžila oprieť si hlavu o jeho kostnatú hrud' a rozplakať sa ako malé dieťa. „Ocko, a čo ty? Ako sa cítiš?“ Moje slová stlmila látka jeho priveľkého saka. „Vyzeráš, akoby ti Alessandra naordinovala prísnu diétu.“

Ocko sa zasmial.

„Neuťahuj si zo mňa. Starnem, to je celé. Nemusím sa tým však príliš trápiť, pretože som sa na vlastné oči presvedčil, že väčšinu mojich povinností dokážeš zvládnuť celkom sama.“

Pousmiala som sa. „Ty nie si starý. A prestať s tými rečami. Robíš toho stále veľmi veľa.“

„Ale už nie som najmladší,“ povzdychol si ocko. „Počula si ten hurhah večera v noci?“

Pokrútila som hlavou.

„Možno si to len namýšľam. Už niekoľko týždňov som poriadne nespal. Stále mám pocit, že počujem nejaký hluk.“ Ocko si priložil vankúšiky kostnatých prstov k spánkom. Orchester začal hrať divokú skladbu s dunivým bubnovým rytmom. „Myslel som si, že to pomôže.“

Pozrela som sa na otca a premkol ma pocit smútku. „A čo malo pomôcť?“

Ocko ma však nevnímal. A navyše sa k nám práve v tej chvíli blížila skupinka ľudí – Alessandra, obaja ockovi lekári, členovia dvora. Vedela som, že naša krátka dôverná chvíľa je definitívne fuč.

Na ocka si nárokovali ďalší. Môj čas vypršal.

Mala som v úmysle nenápadne sa vytratiť, no macochin hlas ma zastavil.

„Selah!“ Alessandra nesúhlasne pokrútila hlavou, pery prísne zovreté. „Slávnosť sa ešte neskončila.“

Ocko na mňa uprel ustarostený pohľad. „Alessandra, podľa mňa si hostia vystačia aj bez nej.“

„Ale Snem nie.“ V Alessandrinom hlase nebolo ani štipky ľútosti. Otec akoby sa celý zmenšil, plecيا mu povisli. „Do Koreňovej sály – hneď teraz.“

„A-ale...“ jachtala som. No práve vtedy k nám prikročil doktor Gold s doktorom Pughom. Doktor Pugh hneď spustil, že ocko vyzerá oveľa lepšie, a moju snahu ospravedlniť sa nik nepočul.

„To je dôkaz, že liečba zabrala,“ pokračoval doktor Pugh. Doktor Gold nadšene prikývol a na mladej tvári sa mu blysol náznak úsmevu.

Ocko mi tvrdil, že mu nič nie je. No jeho osobní lekári sú zjavne iného názoru.

Chcela som naňho pritlačiť, aby mi povedal, odkedy sa cíti zle a čo je príčinou toho, že je taký slabý a vechý ako list vo veľmi starej knižke.

No nik sa na mňa ani len nepozrel. Mojou úlohou nebolo klásť otázky. Mojou úlohou bolo poslúchať.

Keď som odchádzala zo siene, girlandy z drobných skielok v korunách stromov nado mnou mi splyvali do dlhej rozmazanej šmuhy. Rozhrňajúc halúzky hustej vŕby som sa dostala k bočnému východu, a keď som vyklzla zo sály, mohla som sa konečne rozplakať.

Schádzala som po prázdnom, studenom mramorovom schodisku, doľhali ku mne vzdialené zvuky zabávajúcich sa hostí a po lícach sa mi kotúlali slzy. Zišla som tri rady schodov. Na dolnej plošinke som zastala a oprela sa chrbtom o studenú stenu. Vsunula som ruku do vrecka šiat a prstami našmátrala drevené koráliky ruženca.

Korálik po koráliku som odriekala reťazec modlitieb tak, ako ma ich učila mama, keď som bola ešte celkom malá. *Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje. Svätá Mária, milosti plná. V mene Otca i Syna i Ducha svätého.* Tie vznešené slová tíšili neznesiteľnú bolesť a pôsobili ako balzam na moje ubolené nervy.

Keď som prestala plakať, začula som vzdialenú vravu, ktorá však neprichádzala zhora zo siene. Opäť sa ma zmocnil nepokoj, cítila som, ako sa mi rozpína v hrudi sťa lepkavá hmla. Zasadnutie Snemu v Koreňovej sále sa práve začalo.

Keby ma Alessandra cestou dole videla plakať na tmavom schodišti, okamžite by to zneužila a pred zrakmi ostatných by mi s veľkým potešením nasypala soľ do otvorenej rany, nech všetci vidia, aká som slaboška.

Pomaličky, sťa slimák, som sa dovliekla až celkom nadol.

Mramorové chodníčky medzi rozvetvenými kmeňmi stromov boli zarastené, pokrýval ich mäkučký koberec machu a popadaného lístia, ktorý dokonale pohltil ozvenu mojich krokov, keď som sa blížila ku Koreňovej sále Veľkého stromu.

Vošla som do vysvietenej miestnosti a konverzácia razom utíchla.

Da rief sie einen Jäger und sprach:

„Bring das Kind hinaus in den Wald, ich will's nicht mehr vor meinen Augen sehen.“

Schneewittchen

... a riekla poľovníkovi:

„Odveď ju do lesa, nech ju už nikdy viac neuvidím.“

Snehulienka

4

Potomacký Snem v zložení: tajomník Gidcumb, tajomník Moreau, kapitán Marshall, poručík Lefevre, tajomník Allen a sudca Roth, tam už bol. Muži stáli v nehybnom hlúčiku, každý s pohárom jantárovožltého apalačského bourbonu v ruke a všetci upierali pohľady na mňa.

Nikdy doteraz som sa na Sneme nezúčastnila a bola som presvedčená, že sa na ňom najbližších niekoľko rokov objavím jedine v prípade, že by ocko potreboval moju pomoc a sám ma o to požiadal. Myslela som si, že kým on sám neusúdi, že naozaj nastal čas, aby ma začal zasväcovať do politiky, nič také mi nehrozí.

Dnešný večer však bol plný prekvapení. A zjavne nielen pre mňa.

Na vzdialenejšom konci rokovacieho stola sedela trojica neznámych mužov. Tlmene sa o niečom rozprávali. V matnom svetle sviečok som im nevidela do tváre.

Nervózne som si žmolila prsty a mala som čo robiť, aby som dokázala vzpriamene stáť.

Akoby som nebola dostatočne potrestaná už tým, že ma Peter odmietol. Určite ma sem zavolali kvôli tomu. Neodhadla som situáciu a teraz za to budem pykať.

Snem bol však zvolený na to, aby pomáhal senešalovi spravovať potomacké prírodné zdroje, dohliadať nad súdmi, armádou a správou krajiny, hoc veľmi malej. Naozaj bolo potrebné, aby sa tu zišli všetci vrátane troch celkom cudzích ľudí?

„Dobrý večer, vaša jasnosť,“ privítal ma kapitán Marshall, muž s nkrátko ostrihanými hnedými vlasmi a mohutnou hlavou. Nikdy som ho nemala v láske. Roky strávené v armáde ho naučili len bezmyšlienkovito počúvať rozkazy iných.

„Dobrý večer, kapitán. Páni,“ s uľahčením som si uvedomila, že sa mi napriek okolnostiam netrasie hlas, „želám vám pekný Sviatok stromov!“

Marshall prikývol, roztočil rukou whisky v pohári, no nepovedal nič.

Naprázdno som preglgla a vykročila som k stolu pod koreňmi Veľkého stromu. Priamo nad našimi hlavami sa týčil Veľký Strom a jeho pokrútené a poprepletané korene vytvárali dutinu, uprostred ktorej stál rokovací stôl a stoličky.

Z mramorového schodiska sme začuli ozvenu krokov a všetci sme sa razom napriamili – zvuk klopkajúcich podpätkov v rýchлом slede za sebou.

Alessandra, nasledovaná ockom, vplávala do miestnosti, pozdravila členov Snemu pokynom štíhlej ruky a tí, hundrúc a šuchotajúc papiermi, zaujali voľné miesta za stolom, pri ktorom už sedela neznáma trojica. Tajomník Gidcumb, jeden z najkompetentnejších členov Snemu, ešte predtým ako usadol, zapálil veľký ozdobný svietnik v strede stola.

„Takže,“ začala Alessandra a prešla po nás veľavýznamným pohľadom, „všetci vieme, prečo sme sa tu zišli.“

Zahryzla som si do pery a v duchu si opakovala, že musím byť silná.

Znepokojenie na tvári mojej macochy bolo také dokonalé ako havranie kučery, ktoré jej dopadali na plecía. „Selah, musíme predebatovať oficiálnu odpoveď na odmietnutie našej ponuky.“

Všimla som si, že ockov unavený pohľad náhle znežnel a objavil sa v nich súcit. „Alessandra, domnievam sa, že túto záležitosť by sme mali prebrať v súkromí.“

„Odpusťte, senešal, ale toto nie je vaša súkromná záležitosť,“ namietol tajomník Moreau. Moreau, na rozdiel od Marshalla, nebol len ob-

medzený prítakávač. Bol to úlisný, manipulatívny muž so špicatou bradou a sledivým pohľadom lasice. „Výber manžela pre Selah je štátnou záležitosťou. Muž, za ktorého sa raz vydá, bude mať vplyv nielen na ňu, ale i na chod našej krajiny. Viest krajinu totiž nie je práca pre ženu, a už vôbec nie pre Selah.“

Upierala som pohľad na tabuľu stola a cítila, ako vo mne rastie pocit poníženia.

Až keď som si bola istá, že sa na mňa nik nedíva, odvážila som sa pozrieť na trojicu neznámych mužov.

Prvý z nich sedel vedľa tajomníka Gidcumba, mal prešedivené vlasy, no telo pevné ako kameň; pod rukávmi saka sa mu črtali obrovské bicepsy. Mal olivovú pokožku, zarastenú a strhanú tvár a veľmi prísny pohľad. Napadlo mi, že bude odniekiaľ zo Stredomoria, možno z Hellás alebo z Anadolu.

Nechápala som, čo robia neznámi ľudia – ešte k tomu cudzinci – na zasadnutí potomackej vlády. Na tom mužovi však bolo niečo sympatické.

Nedalo sa povedať, že by bol vyslovene pekný. No jeho prísny výraz uprostred všetkých tých samolúbnych tvárí na mňa pôsobil upokojujúco. Okamžite si získal moju dôveru. A keby dnes išlo do tuhého, bola by som rada, keby sa postavil na moju stranu.

„Odmietnutie vašej ponuky na sobáš prebehlo verejne,“ prehovoril sudca Roth. „Viete, aký to bude mať vplyv na váš imidž, keď budete raz stáť na čele tejto krajiny?“

„Žiaden!“ zvolala som piskľavým hlasom. „M-myslím, že žiaden, ľudia v Potomacu ma predsa dobre poznajú.“

Aj Peter ma dobre poznal, namietlo moje zradné srdce, a napriek tomu ma odmietol.

Kapitán Marshall spojil brušká prstov pred sebou. „Obrábate záhrady a polia spolu so ženami a s mužmi debatujete o investíciách. Ste jednou z nich. Ale to z vás ešte nerobí ich vodcu.“

„Ako bude na verejnosť pôsobiť fakt, že sa jeden z vašich najbližších priateľov odmietol stať vašim manželom?“ dodal Allen, statný plavovlasý muž, už na pohľad vzbudzujúci nedôveru.

Z ničoho nič sa ujal slova ďalší z trojice neznámych mužov. „Pokiaľ nechcete rátať s podporou Janesleyovcov – tak sa volajú, nie? – tak len minimálny.“

Ten muž mohol mať okolo tridsať. Mal bledú pokožku, doružova sfarbené líca a čierne oči. Pri pohľade naňho som pocítila neodolateľnú túžbu dotknúť sa jeho rúk a presvedčiť sa, či ich nemá jemnejšie ako ja. Na rozdiel od svojho zanedbaného kolegu pôsobil dokonale upravené a pestovane. No mala som pocit, že sa v drahom obleku cíti akosi neisto. Kľčovito zvieral v ruke krištáľový pohár, akoby sa bál, že mu ho niekto vezme. *Zrejme novozbohatlík.*

Alessandra pri jeho slovách súhlasne pokyvovala hlavou.

„Takže, návrh je nasledovný,“ prehovoril sudca Roth, upierajúc na cudzinca uznanlivý pohľad.

„Prosím?“ vyhĺklo zo mňa, aj keď som sa čudovala, že ma to vôbec prekvapilo. Tajomník Allen a sudca Roth boli švagrovia, spoločne točili peniaze a intrigovali. S istotou viem, že tajomník Allen minulý rok podvodným spôsobom prinútil poručíka Lefevra, aby mu požičal peniaze a pomohol mu dostať sa z finančných problémov. A tiež viem, že Allen mu tie peniaze doteraz nevrátil.

„Môžeme ich prinútiť, aby si ju Peter vzal. Proti tomu sobášu bol on alebo jeho rodina?“ opýtal sa sudca Roth a rozhladol sa po prítomných.

„Koľko by to asi tak stálo, čo myslíte?“ ozval sa Moreau. Poručík Lefevre pokýval hlavou z boka na bok, akoby v duchu niečo prepočítaval. Mala som pocit, že sa mu už-už začne dymiť z uší.

„Nie,“ ohradila som sa dôrazne, „také niečo absolútne nepripadá do úvahy.“ Nútiť Petra, aby si ma zobral za ženu, by bolo ešte horšie ako to, že ma odmietol. Nehovoriac o tom, že pri jeho morálnom kredite by

na také niečo rozhodne nepristúpil. Poradcovia na mňa uprene hľadeli a na ich tvárach sa zračila nespokojnosť.

Najradšej by som sa zošuchla pod stôl a odplazila sa do svojej izby. Mala som sto chutí na nich zvrasknúť. Túžila som týchto chlapov, ktorí v živote nezapochybovali o ničom, čo urobili alebo povedali, rad radom zdrapiť za plecía a poriadne nimi zatriať.

„Musíte sa vydať, vaša jasnosť,“ vyhlásil rozhodne kapitán Marshall a zmaštil obočie. „Čo najskôr. Máte osemnásť, ste dospelá žena a Potomac nie je veľká krajina. Čo sa týka manželstva a rodenia detí, mali by ste ísť našej mládeži príkladom.“

To, že som hanblivá a ctím si súkromie, považujú títo muži zjavne za moju najväčšiu slabinu. Prehltla som trpkú pilulku poníženia a povedala: „Kapitán Marshall, mám v pláne...“

No Marshall sa už raz rozbehol a sotva ho dokázalo niečo zastaviť. „England sa z Potomacu stiahol, pretože jeho ríša sa začala na okrajoch drobiť.“ Prísne na mňa pozrel ako na vojaka, ktorý prišiel na nástup v poprkvanej uniforme. „Nás však jeho odchod nepoložil, pretože naši predkovia vedeli, čo je ich povinnosťou. A teraz je rad na vás.“

Poznala som dobre históriu našej krajiny. Aj svoje povinnosti. No môj sobáš s Petrom s tým nemal nič spoločné.

Cítila som, ako sa obloha nado mnou zastrela a začali sa zlietať supy. Vedela som, že sa k niečomu sa schýľuje. No nedokázala som tie znamenia dešifrovať.

Krstná mama Althea mi raz povedala, že kedysi dávno sa Starý svet rozhodol, že nadišiel čas objaviť svet Nový; piráti, pútnici, dobrodruhovia a dobyvatelia sa vydali hľadať zlato, slávu, a krajšie miesto pre život. Niektorí mali šťastie a našli, čo hľadali. No časom o to opäť prišli.

Budúcnosť neprichádza vo veľkých vlnách, vravievala krstná mama. Prichádza v tisíckach sotva postrehnutelných okamihov, posúva sa na pán-

toch, ktoré sú oku neviditeľné, a vedie k nej kľukatá cestička, dláždená našimi nespočetnými áno a nie, ktoré vyslovíme v rozhodujúcich chvíľach.

Európa si z Nového sveta dlho dosýta brala, čo chcela, a definitívne sa z neho opäť stiahla, až keď dosiahla, čo si zaumienila – a keď sa Bharát v ďalekej juhovýchodnej Ázii vzoprel nadvláde mužov, ktorí pôvodne prišli ako obchodníci, no neskôr sa z nich stali dobyvatelia. Naša krajina sa pre veľkú vzdialenosť a vysoké náklady stala pre Európu skôr príťažou ako prínosom.

Tisícry sotva postrehnutelných okamihov. Kľukatá cestička, dláždená našimi áno a nie.

Ktovie, aký život by som dnes žila, keby sa kolónie Nového sveta bránili a neuviazli v pevnom zovretí Európy. Keby sa nevzbúril Bharát, ale my. Keby sa po odchode tyranov z Anglandu, ktorí tak nadšene vyhlásili našu „nezávislosť“, prvým senešalom, ktorému pripadla úloha zachrániť našu hladujúcu, vyplienenú kolóniu, nestal práve môj predok, ale niekto celkom iný.

Ktovie, ako by vyzerala moja budúcnosť, keby dnes Peter povedal áno namiesto nie.

Vzbura Bharátu znamenala začiatok konca Britskej ríše – na istý čas dokonca zánik všetkých ríš. Keď skončila vojna Bharátu za nezávislosť, prírodné zdroje Anglandu boli zdecimované, európske kráľovstvá sa vzdali svojich dobyvateľských nárokov v Novom i Starom svete a rozhodli sa, že sa uspokojia so svojím územím.

Británia však nebola poslednou ríšou, ktorá túžila ovládnuť zem. Ak sú správy pravdivé, tak z Imperije Jötne – územia nekonečných úrodných lánov, ktoré násilím zabrala krajina Jötunheim – sa stala obrovská tlama s bezodným žalúdkom, ktorá každoročne odhrýza z Európy ďalšie a ďalšie územia.

Precitla som zo zamyslenia a snažila sa sústrediť na to, čo sa deje tu a teraz.

Bola som pripravená verne slúžiť Potomacu. Bola som pripravená vydať sa.

No zvrátiť beh dejín? To nedokážem ani ja, ani moje srdce. A zrejme ani nikto iný.

„Bharát, al-Maghreb a Masr zabezpečujú nateraz rovnováhu voči Imperiji. No nemôžeme sa donekonečna spoliehať, že veľké cudzie mocnosti budú držať cáricu v šachu, ak sa my rozhodneme upriamiť svoju pozornosť na územia mimo Európy,“ dokončil svoje kázanie Marshall. „Koho si teda vyberiete, budúca senešalka?“

„Ak sa nemôžem vydať za Petra,“ zašepkala som, nespúšťajúc pohľad zo stola, „tak sa nevydám vôbec.“

Zdvihla som hlavu a pozrela sa na posledného cudzinca.

Bol z trojice neznámych mužov najmladší a zároveň najvyšší zo všetkých, čo sedeli za stolom. Mal opálenú, dohľadka oholenú tvár bez vrások, nos trochu dohora a výrazne vykrojenú hornú peru. V havraních vlasoch nemal jedinú šedinu. Na svoj vek sa však tváril neprímerane vážne.

Naše pohľady sa stretli a ja som v jeho tmavých očiach orámovaných hustými mihalnicami zbadala náznak zdesenia. Odvrátila som zrak.

„Dajte jej ešte čas,“ ozval sa ockov tichý hlas. „A potom sa môžeme porozhliadnuť aj niekde inde.“

Ocko sa usmial a ja som sa snažila predstaviť si ho v deň, keď po prvý raz uvidel moju mamu. Celkom neznámu ženu, ktorá sa neskôr stala jeho manželkou.

Možno sa niečo podobné prítrafi i mne. Ak mi dožičia ešte trochu času.

„Ale Jeremiáš, to musíme vyriešiť hneď teraz. Po tom, čo sa dnes stalo, začne Selahina reputácia klesať, a čím dlhšie zostane bez snúbenca, tým to bude horšie.“ Alessandrinu rozžiarenú tvár zdobil oslnivo nádherný úsmev, až som sa bála na ňu pozrieť, aby ma nerozboleli oči. „A okrem

toho, naša Selah, budúca senešalka, je nádherná, vzdelaná a šikovná. Je nesmierne usilovná a v škole vždy *mimoriadne* prospievala.“

Stúpila som.

Často som myslela na to, čo si Peter, celý dvor a ostatní ľudia myslia, keď sa pozerajú na nás s ockom vedľa Alessandry. Moja macocha mi od samého začiatku dávala veľmi jasne pocítiť, čo si o mne myslí.

Opovrhovala mnou v každom ohľade.

Náhle ma premkol hrozný strach.

„Situáciu, v ktorej sa Selah ocitla, však možno vnímať aj ako šťastie v nešťastí.“ Alessandra vyslovila tú vetu chápavým a srdečným tónom, no mne neušlo, že sa jej uprostred obočia urobila hlboká ryha a zároveň si priložila na brucho obe dlane. „Žijeme v časoch, keď potrebujeme získavať dobrých priateľov a spojencov. Keďže šanca nájsť pre ňu ženícha v Potomacu zlyhala, navrhujem, aby sa budúca senešalka vydala hľadať manžela na opačnú stranu Atlantiku.“

5

Čakala som, kedy príde pointa tohto nechutného vtipu. No Alessandra sa nasmiala. Tajomník Gidcumb sa na mňa pozeral z opačnej strany stola; vysoké čelo hladké ako sklo, opálená tvár s okuliarmi absolútne bez výrazu. Z jeho pevne zovretých pier som nedokázala vyčítať vôbec nič.

Sedela som ako omráčená, pohľad sa mi zrazu zahmlil, myšlienky sa rozostreli, akoby sa moja myseľ rozhodla uložiť k spánku, tak ako to občas robia moje ruky a nohy.

Na opačnú stranu Atlantiku? Na druhý koniec oceánu?

Ocko zvrátil obočie. „Alessandra, takéto niečo si vyžiada celé týždne priprav. Budeme musieť vyškoliť odborníkov na protokol, vybrať jej tím poradcov, dať postaviť loď – to celé môže trvať niekoľko rokov. Nehovoriac o tom, že ja nechcem, aby odišla tak ďaleko.“

Môj tep sa na chvíľu ustálil. *Čo sa strachujete, ľudia malej viery?* pokarhala som sama seba v duchu.

Alessandra pokrútila hlavou. „Jeremiáš, bez urážky, ja som tušila, že sa niečo také stane, a vďaka tomu som nás toho všetkého ušetrila. Muži ako Peter... Je pravda, že sa teší veľkej obľube, navyše je fešák a pochádza z dobrej rodiny. Ty si síce budúca senešalka, no Peter má možnosť voľby.“ Macocha pokrčila plecami a blysla po mne pohľadom, akoby mi chcela povedať: *S tým si predsa mala rátať.*

Mohla si rátať s tým, že si tá nevyberie.

Najstarší z trojice cudzincov prižmúril sivé oči.

Ocko nešťastne pokrútil hlavou, no macocha len mávla rukou. „Niekoľko kráľovských dvorov už potvrdilo, že bude pre nich veľkou ctou prijať našu dcéru.“

Našu dcéru. V živote ma tak nenazvala.

„Vzhľadom na situáciu, v akej sme, musíme byť za to nesmierne vďační,“ dodala. Kapitán Marshall prikývol a nadvihnutým obočím dal najavo svoj jednoznačný súhlas. „O priazeň Selah sa chcú uchádzať mladí džentlmeni z viacerých urodzených rodín. Jej vyhladky nájsť si muža tu u nás sú po udalostiach dnešného večera takpovediac nulové.“ Alessandra urobila jednou rukou elegantný pohyb, zatiaľ čo tou druhou sa naďalej držala za brucho.

Otec mlčky civel do stola. Všetci v miestnosti zatajili dych. No možno som prestala dýchať len ja.

Počítala som sekundy. Cítila som, ako ma obrovská sila priťahuje k otcovi, ktorý sedel naproti mne. Túžila som ním zatriať, aby sa mi pozrel do očí. Aby prinútil Alessandru, nech sa konečne vyjadrí a povie, čo má za lubom.

No keď ocko zdvihol hlavu a ja som v jeho očiach zazrela rezignovaný pohľad, vedela som, že som stratená.

„Vyhradzujem si však právo osobne odsúhlasiť jej sprievod,“ povedal ocko napokon. „Pamätám si, ako to prebiehalo, keď som sa chystal vybrať si za ženu Violet, a neskôr teba. V oboch prípadoch mi pri rozhodovaní pomáhala niekoľko poradných tímov.“

V deň, keď sa u nás objavila macocha so zlatistou pokožkou a čiernymi vlasmi, nádherná a tajomná, boli všetci nadšení – nielen ňou, ale aj novými, pevnými väzbami s New Yorkom, kráľovstvom, v ktorom sídlilo viac lodiarskych magnátov než kdekoľvek inde na Východnom pobreží. Alessandra pochádzala z bohatej rodiny a bola sesternicou princovej manželky z druhého kolena.

No pravdu povediac, nebola som si istá, či naša krajina týmto zväzkom niečo získala. Bola som vtedy ešte dieťa a príliš ma to nezaujímalo. Vedela som len to, že jej objatie je chladné a že nie je moja ozajstná mama.

Každý pri pohľade na moju bledú pokožku, zelené oči a pehavú tvár videl, že nie sme pokrvné príbuzné. A jej odmeranosť voči mne dávala tušiť, že nie sme ani rodina.

„Samozrejme, drahý. Môžeš ich odobriť hneď teraz.“ Alessandra položila pestovanú ruku na otcovo plece a druhou ukázala na troch cudzincov, mlčky sediacich na konci stola. Ten najsympatickejší z nich súhlasne prikývol, no zvyšní dvaja – ten s rovnými vlasmi i ten opálený s dlhými mihalnicami – ani brvou nepohli.

Zmeravela som. Nečakala som, že hlavní aktéri jej plánu sú tu, priamo predou mnou v Koreňovej sále a čakajú len na povel.

Mysel' mi oťažela. Zostalo mi zle od žalúdka.

„Kapitán Lang, posádka je pripravená?“ spýtala sa Alessandra.

S prekvapením som sledovala, ako si najmladší z trojice mužov položil päť opálenej ruky do dlane druhej ruky. Všimla som si, že má prsty čierne od atramentu alebo uhlíka. „Ctení členovia Snemu, veľavážený senešal s urodzenou pani manželkou, budúca senešalka. Som kapitán Andrew Lang. Toto je navigátor našej lode Homér Maionides,“ kývol bradou smerom k zanedbanému mužovi po svojej pravici.

„Sira Perraulta, mnou povereného šéfa protokolu, už zrejme niektorí z vás poznajú,“ dodala Alessandra a ukázala rukou na muža s tvárou ako obrázok. „S pánom Perraultom sa poznáme od malička. Vyrastali sme spolu na kráľovskom dvore v New Yorku.“

Mala som pocit, akoby sa kapitán Lang od sira Perraulta celkom nepatrne odtiahol. Úplne ma to vyviedlo z miery, cítila som, ako sa mi od strachu stiahol žalúdok.

Perrault a macocha sú starí známi.

A on tu teraz sedí a čaká na jej rozkazy.

„Ale ja nechcem!“ vybuchla som. „Nechcem odísť!“

Alessandra naklonila hlavu na bok. „Znemožnila si sirovi Perraultovi ďalšie vyjednávanie s Janesleyovcami. Takže inú možnosť nemáš.“

Kapitán ku mne na okamih obrátil svoju tvár s čiernym obočím a očami temnými ako noc, a potom svoju pozornosť obrátil opäť k Alessandre. „*Osud* je pripravený vyplávať zajtra na váš povel.“

„Ako to – zajtra?“ zamračil sa ocko.

„Je to dlhá cesta, drahý,“ usmiala sa naňho Alessandra, „tak načo otáľať?“

Od hrôzy mi zmeravela sánka.

Alessandra mala už dávno rozostavené figúrky na šachovnici, čakala len na úvodný ťah. Zvolanie Snemu. Prítomnosť trojice neznámych mužov. A mňa, odmietnutú a poníženú, bez možnosti slobodného rozhodovania.

Všetko precízne plánovala, ktovie ako dlho, a ja som si vôbec nič nevšimla.

„Kam?“ hlesla som, paralyzovaná hrôzou. Sir Perrault ma pozoroval, ako by som bola nejaký exponát v múzeu. „Kam idem? A s kým sa stretnem?“

Alessandra sa len pousmiala. Natoľko z nej vyžarovala spokojnosť z dosiahnutého víťazstva, že bolo zbytočné dávať to najavo širokým úsmevom. „To je prekvapenie.“

Civela som na otca a pohľadom som ho úpenlivo prosila, aby sa Alessandry spýtal, prečo sa mu o tom, čo zamýšľa, nezmienila. Aby jej povedal, že môj odchod nepripadá do úvahy. Že som jeho malé dievčatko a potrebujem si oddýchnuť.

No môj otec len hľadel na svietnik v strede stola a mlčky pozoroval roztápajúci sa vosk.

Premohla som strach a rozhodla sa prehovoriť. „Ocko, ty na to nič nepovieš?“ opýtala som sa rozochveným hlasom.

„Možno by si mala túto šancu využiť,“ zašepkal. „Chceš byť predsa šťastná, či nie?“

„Ja som šťastná – tu doma, pri tebe.“ S námahou som lepila slová do viet, ako črepy z rozbitého zrkadla. „Ty ma tu nechceš?“

„Možno už ani sám neviem, čo je pre teba najlepšie,“ povedal otec neisto a pozrel sa mi do očí. „Myslím, že by si mala počúvnuť mamičku.“

Mamičku.

To slovo mi úplne vyrazilo dych.

Asi kilometer od nás začali hodiny na veži Kostola svätého Krištofa odbíjať polnoc. Vstala som, odstúpila od stola, zakopla som pri tom o stoličku a zavadila o korene Stromu ukryté v tme.

Nie, nezosypem sa pred zrakmi týchto ľudí.

Vzdych prečal Alessandrin hlas, pevný a nelútostný ako ruka, ktorá hrdúsi. „Zajtra za úsvitu v prístave.“

Kĺzala som pohľadom z bledej otcovej tváre po rozpačito sa tváriacich členoch Snemu až k mladému kapitánovi, z ktorého zmäteného pohľadu som vyčítala, že mu je táto situácia nanajvýš nepríjemná.

Macocha sťažka dýchala s pootvorenými ústami, akoby ju víťazné ťaženie stálo príliš mnoho síl. Ruky mala ovinuté okolo svojho budúceho dieťaťa. Okolo môjho budúceho súrodenca, pri ktorého narodení s najväčšou pravdepodobnosťou nebudem.

Odišla som bez toho, že by som na to niečo povedala.

Vybehla som bez dychu po kamennom schodisku a letela ďalej chodbami, bledá ako stena. Keď som schmatla kľučku a otvorila dvere jedného zo zadných vchodov Stromovej siene, zakopla som a stratila topánku. Skôr ako som spadla na zem, stihla som za sebou zabuchnúť dvere.

Chvíľu som ležala bez pohnutia, plec sa mi chvelí. Z hrude sa mi vydral mohutný vzlyk. Hodiny práve odbíjali polnoc. Sebavedome a nelútostne. Keď som sa dvíhala zo snehovobielej dlažby, sykla som od bolesti. Pulzujúca bolesť v kolenách dávala tušiť, že mi na nich čoskoro navrú modriny, farbou pripomínajúce orgován.

Hore-dole. Hore-dole. Blížila som sa krivkajúc k bráne, topánka, ktorá mi zostala, sa kĺzala po mramorovej dlažbe, akoby bola zo skla. Musím sa dostať von.

Hore-dole. Musím ísť na cintorín.